

lassen tage Del i Udgifterne til dem. Man har derom stillet et Vædringsforslag til § 2.

Med Hensyn til Bestemmelserne i §§ 3—6 har Udvalget ikke fundet Noget at bemærke. Derimod forekommer det Udvalget, at der i dette Affnit bør optages en Bestemmelse om Sundhedskommissionernes Afgang til at erholde Forstud af de kommunale Kasser til Dækning af Udgifterne ved de af dem truffne Foranstaltninger.

I Affnit II gives Reglerne om den offentlige Behandlings Gjemmemførelse, saaledes om de Privates Forpligtelse til at anmeldte Tilfælde af de under den offentlige Behandling hørende Sygdomme og Sundhedskommissionernes Foranstaltninger i Anledning af saadan Anmeldelse (§§ 8—10) om Sundhedskommissionernes Myndighed til, i fornødent Fald ved Flytning, at isolere de Syge (§§ 11 og 12) til at foretage Desinfektioner af Personer og Gods, Lokaler og Befordringsmidler (§§ 13 og 15, jvfr. § 17) til at paahyde Udflytning af Beboelsesleiligheder og Huse (§ 14), til at paahyde Skolers Lukning og forhbyde Afholdelsen af offentlige Forlystelser (§ 18), om Børns Skolegang m. m. (§ 16), om Regulativer angaaende Desinfektion, smitsomme Sygdommes Optraeden i Vognhuse og Herbergsteder og Smittens Overførelse gennem Drifkevand samt Behandlingen af Sig (§ 20) og endelig om Vederlaget for Epidemilæger samt fri Befordring og Dagpenge for dem og andre Medlemmer af de i § 1 omhandlede Autoriteter (§ 21).

Af de til dette Affnit hørende Bestemmelser formener Udvalget, at der kan gives dem, der handle om Anmeldelsespligten, en simplere Affattelse. Hvad det gjælder om, naar der foreskalder et Tilfælde af en af de omhandlede Sygdomme, er, at der hurtigst mulig dels tilkalder Lægehjælp, dels træffes de fornødne Foranstaltninger mod Smittens Udbredelse. Den Autoritet, der er bedst istillet til med det mindste Tidstab at danne

Side og Læge og Sundhedsautoriteter paa den anden Side, er Politiet. Den mest praktiske Forfæst turde det derfor være, at Anmeldelsen skal ske til Politiet (paa Vandet: Sognefogden), som derpaa uopholdelig dels tilkalder en Læge, saafremt den Syges Omgivelser ikke alt have sørget herfor, dels giver den fornødne Meddelelse til Sundhedskommissionen (eller den, hvem det er overdraget at fungere paa sammes Vegne), som derpaa undersøger, om der er Grund til at træffe yderligere Foranstaltninger og i bekræftende Fald anordner disse. Udvalget stiller derfor de nedenangførte Vædringsforslag til §§ 8—10.

Bestemmelserne i dette Affnits øvrige §§ billiger Udvalget.

I Affnit III. gives Bestemmelser om Tilveiebringelsen af Epidemisygehuse omkring i Riget (§ 22), om hvilke Kasser, der have at bære dels Udgifterne ved disse Sygehuses Tilveiebringelse, Vedligeholdelse og Drift, dels de Udgifter, som følge med smitsomme Sygdommes offentlige Behandling (§§ 23—25), om Straf for Overtrædelser af Loven og Straffesagerens Forfølgning (§ 26) m. m.

At Tilstedeværelsen rundt omkring i Riget af Sygehuse, der udelukkende vare bestemte til Behandling af smitsomme Sygdomme, jævnlig vilde kunne tjene til at forhindre en Epidemis Opstaaen eller dog til at begrænde dens Udbredelse, kan ikke hænges. Men Udvalget tror dog at burde tilraade Landstinget at lade Lovforslagets § 22 udgaa. Skulde Epidemisygehuse tilveiebringes i det i Paragrafen omhandlede Omfang, d. med Plads for et Antal Syge i det omtrentlige Forhold af 1 til 1,300 Indvånere, vilde der udenfor Kjøbenhavn, der alt har de fornødne Epidemisygehuse, være at anskaffe saadanne, forsynede med Senge for 1,300 à 1,400 Syge. Udgiften til disse Sygehuses Opførelse, Montering m. v. vilde medføre en Gang for Alle en Udgift af flere Millioner, hvorhos der aarlig vilde udfordres ikke ubetydelige Beløb til Opfyldning, Vedtjening og Drift. Den hele Institution vilde herefter blive